

Crkva
cjelovitog
evanđelja

Kneza Branimira 11
10 000 Zagreb, Hrvatska
cce@cce.hr

T 01 4920 726
F 01 4813 871
www.cce.hr

OŽIVI NAS PONOVO

Mario Dučić,
siječanj 2011.

Propovijedi Crkve cjelovitog evanđelja su besplatna publikacija. Ako ih želite dobiti na svoju adresu, javite nam se.

Bludnost, nečistoća, raspuštenost, idolopoklonstvo, vračanje, neprijateljstva, svađa, ljubomornost, srdžba, sebičnosti, razdori, strančarenja, zavisti, pijanke, razuzdane gozbe i tome slično su samo neke od riječi koje, nažalost, ne samo da opisuju djela tijela o kojima je Pavao pisao u svojoj poslanici Galaćanima, već opisuju i današnje stanje mnogih vjernika u Hrvatskoj i u svijetu - Kristovog tijela koje je duhovno bolesno i u velikoj potrebi za duhovnim buđenjem kako bi ponovo postalo kristocentrično i vratilo se životu i svrsi koje Bog ima za njega.

Danas se poprilično govori o probuđenju. Mnogi vjernici žele vidjeti probuđenje u svom životu, životu svoje crkve i mjestima u kojima crkva djeluje, ali mnogi imaju oprečna razmišljanja o tome što je probuđenje i kako ono treba

izgledati. Neki žele vidjeti samo znakove i čudesa, drugi žele vidjeti više svetosti i pravednosti, dok neki pak žele ispuniti svoje prazne crkve. Duncan Campbell, poznati škotski propovjednik probuđenja, rekao je jednom kako se Kraljevstvo nebesko neće proširiti na način da se naše crkve ispune ljudima već da se ljudi u crkvi ispune Bogom. Pravo probuđenje je duhovno buđenje u kojem ljudi vape Bogu jer ga žele više upoznati, a ne zato što žele znakove i čudesa! Kako god bilo, sigurno je da se u probuđenju ne ispunjavaju samo prazne crkve već se Bogom pune prazni ljudi u crkvi! Probuđenje ili duhovno buđenje je zapravo ključ oživljavanja duhovno umrle crkve koja je danas poklenula pred bogom humanizma i

✦ **Sigurno je da se u probuđenju ne ispunjavaju samo prazne crkve već se Bogom pune prazni ljudi u crkvi!**

materijalizma. Današnja moderna crkva u svom riječniku sve manje govori o križu, krvi Isusa Krista ili umiranju sebi i ispunjenju pravom silom odozgo. Svjetovan duh koji je obuzeo današnju crkvu tjera crkvu da se prilagodi ovom svijetu i onda takva crkva želi da je svijet prihvati. I tada umjetnim načinom pokušava prikriti svoje otpalo stanje umjetnim probuđenjima bez istinske Božje prisutnosti.

To su „probuđenja“ koja ne dotiču i ne mijenjaju nutarnje pokvareno stanje palog čovjeka već često samo izvanjske emocije bez istinske promjene. Zato je prisutno toliko tjelesnih kršćana i nebiblijskih vjerovanja u takvim probuđenjima. Takve crkve samo izvanjskim manifestacijama i aktivnostima žele predstaviti drugima da su probuđene, dok ustvari njihov životni stil pokazuje nešto sasvim suprotno. Danas je kršćanstvo toliko razvodnjeno, što je također jedan od razloga tolikim problemima u lokalnim crkvama, jer su one pune ljudi koji samo intelektualno vjeruju u Krista bez da su ikad umrli sebi i razapeli svoje tijelo na križ s Kristom kao njihovim Gospodinom. Zato je sve manje vidljivih promjena i ustvari sve se manje naglašava promjena čovjeka, koju je zamijenilo samo ispovjedanje vjere u Boga i eventualno još emotivna iskustva iza kojih ne stoji vidljiva promjena u načinu razmišljanja i djelovanja, što ustvari i jest obraćenje. Danas je dovoljno da ljudi kažu da vjeruju u Boga – crkva ih odmah proglaši vjernicima i obraćenicima. Tako da se može zaključiti kako je prema takvom obrascu i sotona onda član crkve jer on isto vjeruje u Boga. I tu prijeti velika opasnost, jer ljudi često

★ Svjetovan duh koji je obuzeo današnju crkvu tjera crkvu da se prilagodi ovom svijetu.

preuzmu samo religioznu formu, nauče kako govoriti i što reći u crkvi, ali i dalje nastavljaju živjeti za sebe i ne mijenjati svoj način života! Naša moderna propaganda i tehnika evangelizacije su uvelike napredovali. Sve se više upotrebljavaju internet stranice i mediji za propagiranje probuđenja, ali fascinantno je da unatoč mnogim modernim „probuđenjima“ ne vidimo još uvijek gradove i mjesta koja su u potpunosti zadobivena za Krista, kao što je to bilo u ranim danima istinskih probuđenja. Umjesto da vidimo stijeg pobjede u mjestima probuđenja, nakon nekog kraćeg vremena čujemo o porazima, podjelama i frustracijama crkve. Zato vjerujem da nam je zaista potrebno istinsko duhovno buđenje, koje vjerujem ima specifične odlike koje moraju biti vidljive kako bismo znali da je ono istinsko Božje djelo.

1. PROBUĐENJE JE PRVENSTVENO BOŽJE DJELO.

Psalmist nam kaže: „Zar nas nećeš opet oživiti, da se narod tvoj raduje u tebi?“ (Psalam 85.7) Onaj koji oživljava svoje Tijelo jest Bog. On je Bog probuđenja i njega moramo tražiti da nas probudi. Probuđenje, iako bez iznimke uključuje i odgovor s naše strane, nije djelo ljudi jer je uvijek Bog onaj koji oživljava! Poznati vođa jednog velikog duhovnog pokreta i probuđenja koje se dogodilo 1904. godine u Wellsu, u Engleskoj, bio je mladi rudar Evan Roberts, kojeg povijesni zapisi opisuju kao mladića „kose pune rudarske prašine i crnih noktiju“. Nije bio previše pismen niti vješt govornik, ali jedna knjiga koju je zaista poznavao bila je Biblija. Sa svojih dvadeset i pet godina, vlasnica stana u kojem je živio, izbacila ga je van zato što je propovijedao i na glas se molio u svojoj sobi. Jednog dana, dok se molio, Bog

je objavio Robertsu da će u Walesu doći do duhovnog probuđenja i da će se stotine tisuća ljudi obratiti Kristu. S takvom vizijom Roberts je tražio prilike da propovjeda, ali ga nitko nije slušao. Zamolio je svog pastora da mu dopusti propovjedati u crkvi i, napokon, pastor je popustio upornim molbama mladog rudara uz riječi: „U redu Evane, možeš propovjedati nakon službe u srijedu navačer, ali samo ako te netko bude želio slušati.“ Ostalo je sedamnaest ljudi. Evans je hrabro govorio ono što mu je Gospodin objavio, a poruka je bila jednostavna: priznaj svoje grijehе Bogu; ukloni svaku lošu navikao iz svog života; poslušaj poticaje Svetog Duha i neka tvoje svjedočanstvo bude javno. Iako Roberts nije bio vješt govornik i pastor, tih sedamnaest članova bilo je zahvaćeno žarom za Boga. U sljedećih trideset dana, trideset i sedam tisuća ljudi se pokajalo i prihvatilo Krista. Tijekom pet mjeseci taj se broj popeo na stotinu tisuća i Robertsova vizija je bila ispunjena. Zatvorile su se mnoge škole, studenti su se pjevajući i slaveći Boga okupljali na molitvenim skupovima. Čak su se i djeca, po ugledu na odrasle, počela okupljati u svojim domovima i seoskim dvorištima. Počeli su se formirati tzv. „molitveni odredi“.

U jednom gradu započele su molitve pod motom: „Probudi se, ti koji spavaš“ Ljudi su se molili dugo u noć, ponekad i cijelu noć s nakanom da Bog pozove sebi i druge ljude, da ih digne iz sna te da bi se, spoznavši svoj grijeh, obratili Bogu. Postoje izvješća o ljudima koji su se budili usred noći, dolazili na molitvene skupove i obraćali Kristu.

Upravo kako mu je Bog objavio, Roberts je doživio širenje probuđenja u Engleskoj. Procijenjeno je da se u tom probuđenju obratilo oko dva milijuna ljudi. Vjernike, koji su se molili, potaknuo je i obnovio sam Bog.

Probuđenje je Božje djelo. Prosječnog čovjeka ne možemo impresionirati našim internet stranicama, programima, oratorskim i menadžerskim sposobnostima, već nam je istinski potrebna manifestacija nadnaravnog kako bismo zadobili ljude za Krista. I sljedeća priča govori o tome. Veliko probuđenje koje se dogodilo u Americi između 1726.-1750. godine također dokazuje da je probuđenje Božje, a ne ljudsko djelo.

U ono vrijeme kolonijalna Amerika se našla u moralnom i duhovnom padu. Jonathan Edwards, pastor kongregacijske crkve u Northamptonu, u državi Massachusetts, bio je duboko zabrinut za takvo stanje i odlučio je tražiti Boga za „probuđenje religije“. Osim njega, i drugi su počeli više tražiti Boga i 1726. godine došlo je do duhovnog buđenja u raznim mjestima. Edwards je izvijestio da je tijekom proljeća i ljeta 1735. godine „grad bio pun Božje prisutnosti“. Zapisi nam kažu da je i bez ijednog planiranog evangelizacijskog programa mnoštvo ljudi dolazilo Isus Kristu. Edwardova crkva se odjednom napunila ljudima koji su tražili spasenje: „Naša javna bogoslužja“, rekao je Edwards, „bila su predivna: zajednica je bila oživljena u Božjoj prisutnosti, svi su bili uključeni u javno slavljenje; svaki je slušaoc pomno pio riječi službenika koje su izlazile iz njihovih usta. Zajednica je povremeno bila u suzama dok se riječ propovijedala; neki su plakali u tuzi i žalosti; drugi pak u ljubavi i radosti; a treći, jer su žalili u zabrinutosti za dušama svojih bližnjih.“

★ **Onaj koji oživljava svoje Tijelo jest Bog. On je Bog probuđenja i njega moramo tražiti da nas probudi.**

Ljudi su dolazili iz drugih mjesta i čim su ušli u grad, osjećali su veliku Božju prisutnost. Kako su se obraćenici vraćali kućama, tako su sa sobom nosili duh probuđenja i probuđenje se raširilo na druga mjesta. Za vrijeme tog probuđenja, Edwards je propovijedao svoju najpoznatiju propovijed: „Grešnici u rukama ljutitog Boga.“ Za vrijeme propovijedi, osvjedočenje je bilo toliko veliko da su slušaoci za vrijeme propovijedi vapili za milost dok su riječi izlazile iz Edwardsovih usta. Pakao je odjednom postao toliko stvaran toj zajednici da su se neki držali rukama za klupe dok su se drugi držali rukama za stupove crkve, jer je bila takva prisutnost da su se ljudi bojali da će ih proždrijeti vječni plameni. Edwards je pakao prikazao toliko stvarnim da je on „izgledao kao pravo mjesto koje se moglo naći na atlasu svijeta“, kazao je njegov zapisničar, Ola Winslow. Sila koja je pratila Edwardsovo propovijedanje nije bila rezultat same teme propovijedanja. Propovijedanje o paklu nije bilo ono koje je uzburkalo slušatelje. Edwards je, zapravo, po prirodi bio vrlo osjetljiv čovjek koji bi se često rastopio u suzama dok bi govorio u ljubavi i Božjoj milosti. Niti je bila stvar u njegovim govoničkim sposobnostima, jer bi Edwards uobičajeno čitao svoje propovijedi. Njegovo propovijedanje je bilo snažno radi njegovog molitvenog života. On bi provodio cijele dane i tjedne u molitvi prije nego bi propovijedao ijednu propovijed. Rezultat toga je bilo probuđenje,

✦ **Iako je Bog – Bog probuđenja, to ne znači da time želi umanjiti našu odgovornost, jer se u probuđenju uvijek nalaze ljudski posrednici kroz koje je ono i moguće.**

koje ne samo da je promjenilo moralni i duhovni karakter njegove zajednice, odnosno grada, već čitave ondašnje nacije!

Duhovno buđenje i obnova jesu Božje djelo. Zato i psalmist kaže da će nas on oživjeti: „Zar nas nećeš opet oživiti“ (Psalam 85,7)

2. IAKO JE PROBUĐENJE BOŽJE DJELO, VJERNICI NISU U NJEMU NIKADA PASIVNI VEĆ SU VRLO AKTIVNI I ODGOVORNI U TRAŽENJU BOGA PROBUĐENJA.

„Zar nas nećeš opet oživiti da se narod tvoje raduje u tebi“ (Psalam 85,7)

Iako je Bog – Bog probuđenja, to ne znači da time želi umanjiti našu odgovornost, jer se u probuđenju uvijek nalaze ljudski posrednici kroz koje je ono i moguće.

Koliko sam samo puta čuo kako vjernici kažu da oni u vezi probuđenja ne mogu ništa učiniti i da je ono samo „njegovo suvereno djelo“. Svakako da je probuđenje njegovo suvereno djelo, ali time mnogi opravdavaju svoju lijenost i pasivnost u traženju Boga, tvrdeći da oni ne mogu ništa u vezi toga učiniti – kakva je to samo velika zabluda! Takav stav prebacuje uvijek odgovornost na nekoga drugoga, a ne na nas same!

Proučimo li bolje živote ranih učenika možemo vidjeti kako je njihovo čitavo biće bilo aktivirano radi samo jedne svrhe – učiniti sve najbolje moguće za Krista. Oni nisu samo pasivno isčekivali neka bolja vremena za misiju ili evangelizaciju, samosažaljevajući svoje duhovno stanje, već su se itekako duhovno pokrenuli i bili odgovorni prema stvarima koje im je Bog povjerio. Kada su čekali na ispunjenje Duhom, nisu samo primili obećanje u vjeri i dalje nastavili sa svojim životima, već su aktivno u molitvi, u „gornjoj sobi“, čekali Očevo obećanje!

Čini se da mi danas jednostavno želimo ići linijom manjeg otpora. Ne volimo teško raditi za Božje Kraljevstvo, ne želimo biti odgovorni, ne želimo umrijeti sebi, ne želimo služiti tamo gdje je potreba, razapeti tijelo u postu i molitvi, pa čak ako treba izgubiti i svoje zdravlje za Božje Kraljevstvo, što je bilo slučaj s mnogim propovjednicima probuđenja u prošlosti. Zanimljivo je kako su ljudi često bolesni baš kada trebaju doći u crkvu ili na neku duhovnu aktivnost, ali sljedeći dan obavezno idu na posao. To je pokazatelj da ljudi trebaju duhovno buđenje jer Bog im nije na prvom mjestu. Današnja pogrešna prezentacija evanđelja bez križa i umiranja sebi je često razlog nepožrtvovnim stavovima, zbog čega kršćani žive za sebe i koriste Boga da im pomogne da uspiju u životu ili da im olakša život na zemlji. I to često ništa više od toga. Međutim, ljudi koje je Bog upotrijebio svjedoče o važnosti molitve, odgovornosti, posta i truda i teškog „rada“ u vremenima probuđenja, pa čak i pod cijenu gubitka svog zdravlja i života. Iako je probuđenje Božje djelo, ljudi su uvijek činili svoj dio – tražili su Boga i vapili svim svojim srcem i cijelim bićem bez obzira na okolnosti. I Bog se proslavio!

Primjerice, John i njegov brat Charles Wesley i prijatelj George Whitefield redovito su molili i postili za vrijeme studija na Oxfordu 1732. godine. Svakog su se poslijepodneva od šest do devet sati sastajali na molitvi i biblijskom proučavanju, a srijedom i petkom su postili. Čak zbog svojih uvjerenja o nezaobilaznosti posta, Wesley nije želio u metodističku denominaciju postavljati pastore koji bi to odbili. A danas – kako bi netko postao pastor ili duhovni radnik dovoljno je da ima diplomu u svojim rukama, bez obzira na duhovno i moralno stanje, možda čak kakve veze u denominacijskim

krugovima ili pak karizmu bez karaktera! No, kada je na početku 19. stoljeća došlo do izlića Duha Svetoga u Betelu, biblijskoj školi u Topeki, u Kansasu, jedan od glavnih fokusa u toj školi je bila molitva. U školi je bila molitvena soba koja se nalazila na vrhu kuće i bila je otvorena 24 sata i svaki je student bio uključen u taj molitveni ciklus.

Prije nego se Duh Sveti spustio prije same Nove godine, studenti su se nalazili u proučavanju Djela apostolskih i noćnoj molitvi kada se Charles Parham oko 23:00 sata molio za izliće Duha Svetoga nad sestrom Agnes Ozman koja je htjela primiti Duha Svetoga na biblijski način. Charles Parham je ovako rekao u vezi tog događaja: „Ponizno, u ime Isus, položio sam svoju ruku na njezinu glavu i molio. Jedva da sam izgovorio par rečenica kada se na nju spustila Božja slava; njezino lice i glava su bili obasjani, a počela je i govoriti na kineskom jeziku. Nakon što je primila krštenje Svetog Duha, nije mogla govoriti engleski tri dana nakon krštenja“ Čak i William Joseph Seymour, prije nego se susreo s Charles Parhamom, imao je strastvenu želju za Bogom. „Prije nego sam sreo Parhama“, rekao je Seymour, „tolika je velika želja u mom srcu bila za Bogom da sam svaki dan molio pet sati na dan već dvije i pol godine. Kada sam došao u Los Angeles, glad je bila još jača nego prije. Molio sam se i pitao Boga: „Bože, što mogu učiniti?“. Duh mi je rekao: „Moli više“.

★ Proučimo li bolje živote ranih učenika možemo vidjeti kako je njihovo čitavo biće bilo aktivirano radi samo jedne svrhe – učiniti sve najbolje moguće za Krista.

„Ali, Gospodine, već molim pet sati dnevno.“ Tako sam povećao svoje sate molitve na sedam sati i tako molio godinu i pol. Molio sam da mi Bog da ono o čemu Parham propovijeda, pravog Duha Svetog i vatru s jezicima s ljubavlju i Božjom silom kakvu su imali apostoli.“ Ono što je slijedilo iza toga je poznato probuđenje u Azusa ulici 312, koje je zapalilo cijeli svijet. Ustvari, nakon što su voditelji zajednice, u kojoj je prvi put propovjedao o krštenju Duhom i govorenje u tuđim jezicima, odbacili Seymoura, započeo je propovijedati u prostoriji koju je jedna crkva koristila za štalu i skladište. 14. travnja 1906. godine, nakon prve službe, probuđenje se proširilo. Zapisi nam ukazuju da je molitva bila prioritet svih aktivnosti u Azusa Misiji. Jedan čovjek koji se tamo našao ovako opisuje ono što je vidio: „Cijelo je mjesto bilo ispunjeno molitvama“. Seymour je provodio većinu svoga vremena iza propovjedaonica sa svojom glavom unutar kutije za cipele, moleći.“ Vrlo je jasno da ne možemo samo ostaviti stvari i reći da je sve do Gospodina i da je on odgovoran da dovede do probuđenja te ispuni crkvu ili pak probudi naciju već je na nama velika odgovornost da preuzmемо svoj nužni dio kako bi došlo do duhovnog buđenja. Tek kada ispunimo te (pred)uvjete aktivnog traženja Boga, onda možemo i očekivati da će Sveti Duh djelovati i promijeniti naše živote i živote naših bližnjih.

✦ **Današnja pogrešna prezentacija evanđelja bez križa i umiranja sebi je često razlog nepožrtvovnim stavovima, zbog čega kršćani žive za sebe.**

Probuđenje zahtijeva našu aktivnu uključenost. Bog će donijeti probuđenje samo onome tko se pokaje i traži njegovo lice. Isus je rekao: „Blago žednima i gladnima pravедnosti, jer će se nasititi!“ (Matej 5.6) Nema duhovnog buđenja i blagoslova za onoga tko je nemaran, neposlušan, pasivan i nevoljan u traženju Boga!

3. U PROBUĐENJU SE PROPOVIJEDA O POSVEĆENJU, UZ SNAŽNU PRISUTNOST SVETOG DUHA.

U Djelima apostolskim čitamo kako su učenici „Neustrašivo počeli navješćivati riječ Božju.“ (Djela apostolska 4.31) Dobar primjer propovijedanja posvećenja je, primjerice, već spomenuta poruka puritanskog propovjednika Jonathana Edwardsa. Propovijed koju je održao u Enfieldu, u Connecticutu, u srpnju 1741. godine., označila je početak velikog probuđenja u Americi. Propovijed „Grešnici u rukama ljutitog Boga“ prikazala je pakao toliko jasno da su mnogima u crkvi, zbog grčevitog držanja za klupe, pobijelili zglobovi. Njihova spoznaja o grijehu je bila toliko velika da je Edwards morao zastati s propovijedanjem kako bi se ljudi stišali u svom vapaju Bogu za spasenjem. Zapis o događaju nam kaže sljedeće: „Činilo se kao da on nema namjeru podilaziti svojim slušateljima bilo kakvom pomirbenom gestom ili blagim riječima, već je ciljao na njihova srca i savjest kako bi im ukazao na strahotu njihovih zabluda, tajni ili grijeha, licemjernih odmaka u njihovoj religioznosti te im onemogućio bijeg u prividnu pobožnost koja je bez stvarne Božje snage...njegovo propovijedanje je često bilo zastrašujuće, ali i obećavajuće za one koji iskreno traže.“ John Wesley, kojeg je Bog tijekom probuđenja u Engleskoj i Americi također mnogostruko

upotrijebio, imao je sličan pristup. Zapisi nam kažu kako je „Wesley davao primjer postupnog razvijanja poruke govoreći najprije o ljubavi Boga prema čovjeku, zatim o ispitivanju vlastite savjesti, a nakon toga o Božjoj svetosti i evanđelju koje donosi oprost i život.“

U povijesti su probuđenja često bila i popraćena neustrašivim, kristocentričnim propovjedanjem da su ljudi doslovno padali na koljena pred Bogom. Probuđenja u Engleskoj, predvođena Johnom Wesleyem i George Whitefieldom, bila su obilježena prisutstvom Svetog Duha, što je na ljude imalo snažan utjecaj. Wesley je u svom dnevniku zabilježio sljedeće o George Whitefeldu: „Neposredno nakon što je započeo s pozivom da se ljudi obrate Kristu, četvorica su gotovo istovremeno došla pred njega. Jedan je nepomično ležao, drugi drhtao. Treći je imao snažne grčeve, u suzama zazivao Boga“.

Wesley i Whitefield su ovo smatrali čudnovatim i ponekad bi zamolili da se određene osobe maknu s njihovih skupova. No, nakon toga jedna je gospođa pisala Whitefeldu, savjetujući da ljude ipak ostavi, jer bi pri izlaženju ometali službu. „Pusti ih da plaču“, pisala je, „to će na neke ostaviti veći dojam nego tvoje propovijed“. Wesley je kasnije zapisao u svojem dnevniku: „Od ovoga trenutka, vjerujem da treba prepustiti Bogu da sam izvrši svoje djelo na način kako on želi.“

Vezano za posvećenje koje dolazi uz probuđenje, Charles Finney je jednom rekao: „Ne znam kako drugačije objasniti, osim da sam propovjedaao s nadahnućem. Tako se često događa, da se tema jednostavno pojavila u mojim mislima. Činilo se kao da sam na neki intuitivan ali jasan način znao što bih trebao reći, a mnoštvo misli, riječi i ilustracija kao da su same dolazile brzinom kojom sam ih izlagao.“

Probuđenje je uvijek donijelo neustrašivost i manifestacije Svetog Duha kao što su bili

znakovi i čudesa, ozdravljenja, drhtanje, vrištanje, plakanje ili pak radosno plesanje. Sve u svemu, svrha tih manifestacija je uvijek bila približiti čovjeka Bogu, a ne se usredotočiti na same manifestacije, kao što danas mnogi vjernici čine – jer mnoge zanima manifestacija bez Božje prisutnosti i mijenjanja nutarnjeg čovjeka. Zato je danas toliko problema u tzv. probuđenjima koji nisu potkrijepljene istinskim nutarnjim promjenama već raznim izopačenostima, duševnostima i tjelesnostima u ime probuđenja. Svaka manifestacija u Bibliji je uvijek bila sa svrhom da se ljudi okrenu Bogu, a ne prema samoj manifestaciji ili ljudima kroz koje je Bog djelovao.

4. PROBUĐENJE UVIJEK MIJENJA DRUŠTVO I NARODE.

Istinsko probuđenje uvijek bez iznimke mijenja moralnu klimu društva u kojem žive i djeluju probuđeni vjernici. Povijest nam svjedoči da istinsko probuđenje doseže daleko izvan zidova bilo koje crkve. Probuđenje je ipak nešto više od samog uzbudljivog bogoslužja – ono drastično mijenja društvo.

Primjerice, slučaj s probuđenjem u Wellsu. Poznato je da je u tom razdoblju probuđenja zločin gotovo nestao – nije bilo silovanja, pljačke, ubojstava, pronevjera; suci nisu imali gotovo niti jedan slučaj za suđenje. Jedan zapis otkriva

★ Tek kada ispunimo te (pred) uvjete aktivnog traženja Boga, onda možemo i očekivati da će Sveti Duh djelovati i promijeniti naše živote.

sljedeće: „Okružni policijski načelnici, održali su hitne sastanke kako bi razgovarali o ulozi policije kada njena služba uopće nije potrebna“. Alkoholizam se smanjio. Godinu dana nakon početka probuđenja, rađanje djece izvan bračne zajednice, u dvije pokrajine, smanjilo se na 4.4%. Probuđenje je također utjecalo na budućnost Amerike. Nakon probuđenja u Engleskoj, koje je predvodio John Wesley, George Whitefield se pridružio Johnatanu Edwardsu u saveznoj državi New England. Tisuće se ljudi obraćalo dok je proročki govorio o „političkoj slobodi bez engleskog pritiska i duhovnoj slobodi bez ropstva grijeha.“

I dok je Sveti Duh vodio ljude poput Edwardsa i Whitefielda, na području s oko dvije stotine pedeset tisuća ljudi, pedeset tisuća bilo je spašeno. Ako se tomu nadoda i broj dotadašnjih vjernika, to je bilo dovoljno da se odredi budućnost zemlje. Bog je ustvari upotrijebio Edwardsa i Whitefielda i druge, da bi se američke kolonije ponovo obratile Bogu i ponovo prihvatile kršćanske zasade koje su prethodile Deklaraciji o nezavisnosti.

Veliko probuđenje u Kentuckyju 1800. godine, proširilo se kroz Tenesee, Sjevernu i Južnu Karolinu i dalje na zapad. Iz toga su probuđenja proizašli mnogi misionarski pokreti, ukidanje ropstva, te dostupnije obrazovanje. Ljudi koji su sudjelovali u tom probuđenju osnivali su

više od 600 učilišta. Koledži poput Princetona i Columbije bili su utemeljeni radi edukacije službenike za mnoštvo novonastalih zajednica. Probuđenje je prodonijelo rastućem osjećaju političke neovisnosti među ljudima u kolonijama. Harvardski profesor William Perry je u vezi toga rekao: „Deklaracija Nezavisnosti iz 1776. bila je rezultat evanđeoskog propovijedanja evangelizatora u Velikom probuđenju.“

Probuđenje koje Bog obećava počinje kada se u poniznosti pokajemo i okrenemo od grijeha i pasivnosti u traženju Boga, postimo, molimo i tražimo njegovo lice, te se odrekemo onoga što mu nije ugodno. Bog je obećao da će odgovoriti vatrom probuđenja svkome tko sluša, čuje, ljubi i vjeruje: „Zar nas nećeš opet oživit, da se narod tvoj raduje u tebi?“ (Psalam 85.7). Kada se probuđenje dogodi, ono neće mijenjati samo duhovno umrlu crkvu već i mjesta i nacije u kojima se probuđena crkva nalazi i djeluje. To su rezultati istinskog probuđenja – promjena ljudi i mjesta u kojem živa crkva djeluje!

★ **Istinsko probuđenje uvijek bez iznimke mijenja moralnu klimu društva u kojem žive i djeluju probuđeni vjernici.**

Copyright©2011. Crkva cjelovitog evanđelja.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove publikacije ne smije se umnožavati, fotokopirati niti na bilo koji način reproducirati bez pismenog dopuštenja. Ispis ili prosljeđivanje putem elektroničke pošte za osobnu upotrebu ili prijatelje je dopušten.

Ako želite financijski podržati izdavanje ovih propovijedi, svoj prilog možete uplatiti na broj žiro računa 2484008-1102460506 pri RBA

ili poštanskom uplatnicom na adresu Crkva cjelovitog evanđelja, Kneza Branimira 11, 10000 Zagreb s naznakom "za propovijedi".